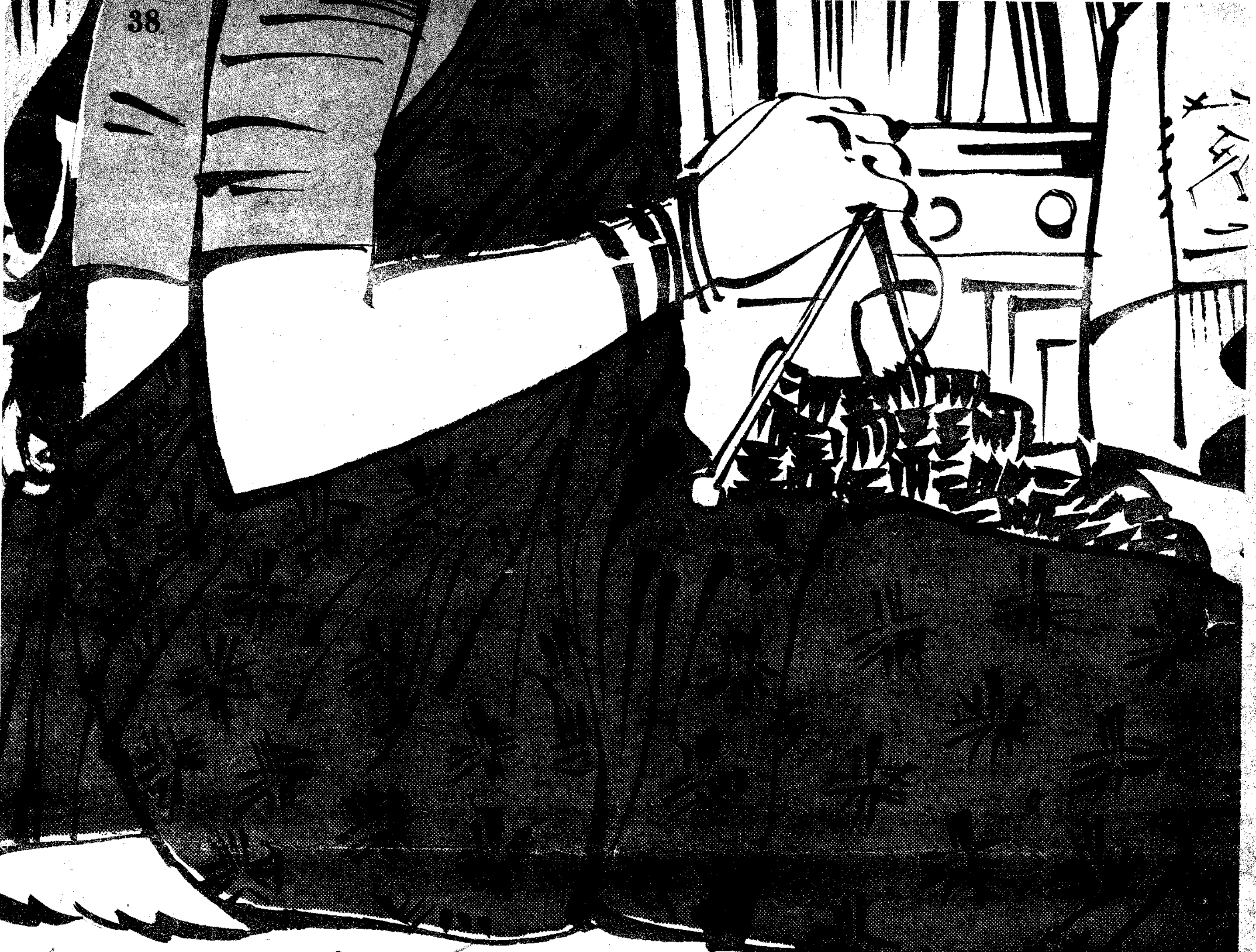

జారిపడిన ఊలు ఉండ

"ప్రాణేశ్వరా..."

వద్దు ఒక్కసారిగా అంత దిగజారిపోవడమా?

"ప్రియతమా!"

ఉహూ.... అదీ బాగుండదు.

"ప్రియమైన కృష్ణమూర్తిగారికి...."

ఇందిర ఆ పేరును మళ్లీ మళ్లీ చదువుకుంది.

చేతిలో వున్న పెన్ "తరువాత ఏమి వ్రాయాలి?" అని ప్రశ్నించింది. పెన్నును పెదవులకానించి పెట్టుకొని ఆలోచించింది. ఎంతసేపాలోచించినా ఏమీ తోచలే దామెకు. చివరికి ఫౌంటెన్ పెన్ మూసి వాటిని 'బాగ్'లో పడేసింది.

తరువాత ఏమి వ్రాయాలి?

పిచ్చి పిచ్చిగా వ్రాస్తే ఆయనేమనుకుంటారో?

తనను చూచి అదోలా నవ్వుతారెందుకు? ఆ నవ్వులో ఏదో మంత్రం వుంది. లేకపోతే తనెందు

కంత ముగ్ధరాలవుతుంది?

"ఇందూ....అదేమి టలా ఒక్కదానివేకూర్చుని నవ్వుకుంటున్నావు? లే, బెల్లయింది" అంటూ తను కూర్చున్న దగ్గ రికి వచ్చింది అరుణ. అరుణ ఇందిర 'క్లాసుమేటు.'

ఇందిర గాభరాగా లేచి, అటూ ఇటూ చూసింది. అప్పటికే అందరూ క్లాసుల్లోకి వెళ్లిపోయారు.

"నీకోసమే ఎదురు చూస్తున్నాను వద!" అంది తనను తాను సంబాళించుకొని.

ఎవరికోసం ఎదురుచూస్తున్నావనేది నాకు తెలీదేమిటి? ఆయ నప్పుడే క్లాసులోకి వెళ్లిపోయారు. పోదాం రా!" అని చెయ్యి పట్టుకొని లాగింది అరుణ.

ప్రేమ గుడ్డిది. అంటే ప్రేమించిన వారు గుడ్డివారు. కళ్ళు ఉండీ అంధులైనవారు. కనుకనే అన్ని భ్రమలకూ లోనవుతూ ఉంటారు. చదువుకునే వయసులో ఉన్న జవ్వని ఊలుఉండ జారిపడినా కానలేక పోయింది. ఇంతకూ ఆమె కళ్ళు తెరిపించగల శక్తి పరిపూర్ణమైన ప్రేమ అనుభవంలోనికి వచ్చిన ఆపెకు మాత్రమే సాధ్యమేమో !

జారిపడిన ఊలు ఉండ

తన రహస్యం బయటపడిపోయిందని ఇందిరకు సిగ్గేసింది. ముఖం ఎర్రబడింది. అరుణ చెవులు పట్టుకొని "అందరూ నీలాంటివారే ననుకుం టున్నావా? 'అది సరేగాని త్వరగా పద!" అని ముందుకు నడిచింది.

ఇద్దరూ క్లాసు రూములో అడుగుపెట్టారు. క్లాసులో కృష్ణమూర్తి పాఠం చెబుతున్నాడు.

"మే ఐ కమ్ ఇన్ సార్!" అని వయ్యారం ఒలకబోస్తూ అడిగింది ఇందిర.

క్షణకాలం ఆమె ముఖం వంక చూచి, "ఎస్" అనేసి పాఠం చెప్పడంలో మునిగిపోయాడు ప్రొఫె సర్ కృష్ణమూర్తి.

అప్పుడప్పుడు నుదుటిమీద వచ్చే చెమటను జేబురుమాలుతో తుడుచుకుంటూ పాఠం చెప్పడంలో లీనమైపోయిన కృష్ణమూర్తి వంక రెప్పవాల్చకుండా చూస్తోంది ఇందిర. నిరంత రంగా సాగేవాగ్ధాటి—అభినయపూర్వకంగా చెప్పే వివరణ—ఇవన్నీ ఇందిర హృదయంలో కలవరం రేపాయి.

ఆ రోజు తనను చూసి శిలాప్రతిమలా నిల్చుండిపోయారు. తను ఆయన కళ్ళల్లోకి చూసేటప్పటికి తప్పు చేసిన పిల్లాడిలా తల వంచుకుని వెళ్ళిపోయారు. ఎవరన్నా చూస్తారన్న భయమేమో!'

'ఆ వేళ తన శరీరంలో విద్యుత్ సంచార మయినట్టయింది. ప్రేమ అంటే అదేనేమో?,

అప్పటినుండి లేడీస్ రూంలోని కిటికీ పూచల్లో మొహం ఉంచి, బస్సులోంచి దిగి మెల్లగా అడుగులు వేస్తూ కాలేజీకి వచ్చే ఆ కృష్ణమూర్తిని చూచినప్పుడంతా తన హృదయం ఉప్పొంగిపోయేది. ఎన్నోసార్లు నోట్సు నెపంతో ఆయన దగ్గరికెళ్ళినప్పుడు తన కళ్ళలో కళ్ళు పెట్టి చూసేవారు—మరుక్షణమే ముఖం కిందికి వాలిపోయేది.

"అరుణ చెప్పింది నిజమేనేమో!—రెండు హృదయాలు ముందు కళ్ళతోనే పలకరించు కుంటాయట. రఘూ, అరుణల ప్రేమ అలాగే ఏర్పడిందట.."

ఏమీ ఎరుగని దానిలాఉంటూ రఘూను గెలుచు కున్న అరుణ వంక చూచింది ఇందిర.

తను ఆమెకన్నా అందమైనది—నీలాలవంటి తన కళ్ళు ఎవరినైనా ఓడించేస్తాయి.

"ఇందూ, నీ కళ్ళలో 'హిప్నాటిక్ పవర్ ఉంది" అంటుంది అరుణ అప్పుడప్పుడు.

మొదట రఘూను చూసి తను కూడా ఇష్ట పడింది. తన తండ్రి, తన మనసుకు నచ్చిన వరుణ్ణి పెళ్ళిచేసుకోవటానికి అనుమతి యిచ్చిన తరువాత మొట్టమొదట తన మనస్సులో రఘు సాక్షాత్కరించాడు. కాని అరుణ అదేం మంత్రం వేసిందో, ఆమెకు దాసుడైపోయాడు.

"ఇప్పుడు నా కృష్ణమూర్తిని ఎవరు దొంగ లించగలరు? రఘు కన్నా అందమయిన వాడు కృష్ణమూర్తి."

గర్వంతో ప్రక్కనున్న అరుణవంక చూచింది ఇందిర.

• • •

అటూ ఇటూ చూపులు సారిస్తూ, చీర కుచ్చెళ్ళు వేలమీద జీరాడిస్తూ, విలాసంగా నడు స్తున్న ఇందిర కాళ్ళు టక్కున ఆగిపోయాయి. ఒక్కక్షణం చెవులు రిక్కించి ఆలకించింది. లైబ్రరీ హాల్ లోనుండి వినిపిస్తున్న ఆ కంఠం ఆమెకు అత్యంత ప్రియమైనదే. పక్కనున్న అరుణనుకూడా లాక్కుని లోపలికి వెళ్ళింది. కృష్ణమూర్తి కొందరు విద్యార్థులతో ఏదో చర్చిస్తున్నాడు.

ఇందిరవైపు అతని చూపు మరలలేదు.

లైబ్రేరియన్‌తో బిగ్గరగానే మాట్లాడుతూ కృష్ణమూర్తి వైపు ఓరగా చూచింది ఇందిర. అయినా అతను ఆమెవైపు చూడలేదు. ఇందిరకు కష్టం కలిగింది. ఏదో నిర్ధారణ కొచ్చినట్టు అడుగులువేస్తూ, కృష్ణమూర్తి కూర్చున్న దగ్గ రికి వచ్చి నిలబడింది. ఆమె రావడం చూసి కృష్ణ మూర్తి చర్చ ఆపాడు.

"సార్! నేను వ్రాసిన నోట్సు చూశారా ?" అని వయ్యారంగా అడిగింది.

"ఇదిగో తీసుకోండి. చాలా బాగా వ్రాశారు. ముందు ముందు ఇంగ్లీషు అనర్సు తీసుకోవడానికి అభ్యంతరం లేదు" అంటూ తను పట్టుకున్న పది పన్నెండు పుస్తకాల్లోంచి ఆమె నోట్సును తీసిచ్చాడు.

అది తీసుకునేటప్పుడు అతని వ్రేళ్ళు ఆమె చేతికి తగిలాయి. ఆ స్పర్శకు ఇందిర ఒళ్ళు గుగుర్పొడిచింది.

"ఏమీ కామెంట్ సార్?"

"అందులో అన్నీ వ్రాశాను" అనేసి విద్యా ర్థుల వైపు తిరిగాడు కృష్ణమూర్తి. అతని వ్రేళ్ళు తన చేతికి తగిలిన మధుర అనుభవాన్నే మనసులో నింపుకుని, భారంగా అడుగులువేస్తూ బయటికి వచ్చింది. పుస్తకం తెరిచి చూడాలన్న ఆదుర్దా. అయినా అరుణ కొంటె మాటలకు భయపడి ఆ పుస్తకాన్ని తెరవలేదు. ఆ సంగతి గమనించినట్టు అరుణ ఇందిర చేతినుంచి నోట్సు లాక్కుని "ఏమి వ్రాశారో, చూద్దాం!..." అని పుస్తకం తెరచింది.

"డోంట్ యూజ్ సోమెనీ కొటేషన్స్. యూ ఆర్ నాట్ స్టడీయింగ్ పి. హెచ్‌డి."

"ఒక్క మాటతోనే చంపేశారే! అయినా అక్షరాలు ఎంత అందంగా వుంటాయి ఆయనవి" అంది ఇందిరను ఏడిపించాలని అరుణ. ఇందిర పొడిగా నవ్వి ఊరుకుంది.

"ఒక్కమాటతోనే ఏమిటి, అసలు మాట్లాడ కుండానే చంపుతున్నారు" అనుకుంది మనసులో ఇందిర.

"బెల్లయింది. ఇప్పుడు ప్రొ. చంద్రం పాఠం చెబుతారు. త్వరగా రా!" అని ఇందిరను లాక్కుని క్లాసువైపు నడిచింది అరుణ.

లైబ్రరీ హాల్‌లోంచి తన కృష్ణమూర్తి బయటికి వస్తారేమో! ఎప్పటిలా చిరునవ్వుల అమృతధారలో తనను ముంచెత్తుతారేమో!" అనుకున్న ఇందిర కోరిక అలాగే ఉండిపోయింది.

క్లాసులో కూర్చుని వున్నా ఆమె మనసు లైబ్రరీలోనే విహరిస్తోంది. ప్రొఫెసర్ చంద్రం పాఠం చెబుతున్నాడు. ప్రొఫెసర్ చంద్రం, ప్రొఫెసర్ కృష్ణమూర్తి అంటే అందరికీ చాలా ఇష్టం. అందులోనూ ప్రొ. చంద్రం మాటలు ఎవరినైనా ఒకరిని ఏడిపిస్తూ, అందరికీ నవ్వు పుట్టిస్తూవుంటాయి. అయినా పాఠం మీద మనసే నిలవలేదు ఇందిరకు.

"క్రిందటి వారమే ఆ లేఖ వ్రాయవలసింది... ఆయన చదివివుంటే బాగుండేది.... ఆయన తనను ప్రేమించినట్లే తనుకూడా ఆతన్ని ప్రేమిస్తోందని తెలిసిపోయేది.... తను ఆ లేఖ ఎప్పుడో వ్రాసిఉండేది.... కాని అరుణ 'పురు షుడే ముందు శరణాగతుడవ్వాలి' అనే మంత్రం ఉపదేశించిందిగా!..."

'తనను చూసి ఎందుకలా తప్పించుకుంటారు? ఇంకెవరినైనా ?....ఊహూ... తన కృష్ణమూర్తి అలాంటివారు కాదు.

'ఈవేళ ఏమైనా సరే, అడిగి తీరాలి... వారం రోజుల్లో ఎవరో పెళ్ళిచూపుల కొస్తారట. నాన్నకు ఏదో ఒకటి గట్టిగా చెప్పేయాలి.... ఆయన్ను ఎక్కడ కలుసుకోవడం?.. ఏమని అడగడం?... వాళ్ళింటికి వెడితే సరి....ఎవరైనా చూస్తే ?....చూస్తే భయమేమిటి?....ప్రేమిం చినప్పుడు, నిజమైన ప్రేమ ఉన్నప్పుడు ఎవరేమంటే తనకేం?...'

చివరి బెల్ అవగానే లేచి, అరుణతోబాటు తనూ బస్సుస్టాండుకు చేరుకుంది. బస్సు వచ్చి అరుణ అందులో ఎక్కి వెళ్ళిపోయినా తను అలాగే

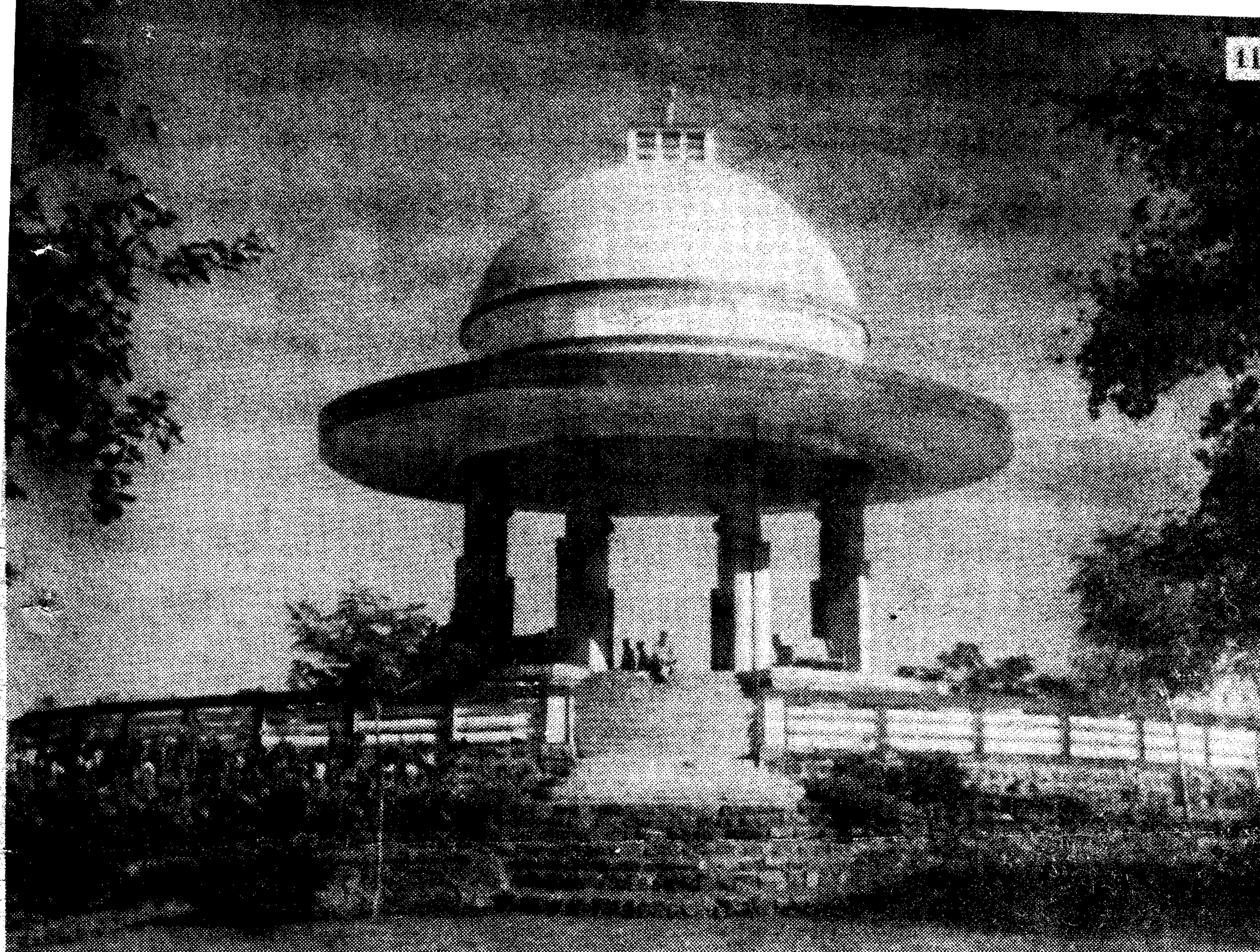

బొంబాయి నేషనల్ పార్కులో గాంధి స్మారక చిహ్నం

ఫోటో—కె. ఎస్. శాస్త్రి

నిల్చుని వుంది.

'కృష్ణమూర్తి ఎప్పుడు వస్తారో?...వాళ్లింట్లో ఎవరెవరున్నారో?....'అని ఆలోచిస్తూంటే, ఆమె గుండెలు వేగంగా కొట్టుకోసాగాయి.

తెలుగు ప్రొఫెసర్ కృష్ణారావుతో కలిసి వస్తున్నాడు కృష్ణమూర్తి. ఇందిర ఒంట్లో వణుకు ప్రారంభమయింది.

"శీతకాలం కాకపోయినా చలితో ఒళ్లు కొంకర్లు పోతున్నట్టనిపించింది. కృష్ణమూర్తి ఆమె వైపు ఒకసారి చూశాడు. కృష్ణారావుతో ఏమిటో చెప్పాడు. తన గురించే చెప్పాడేమో!.... లేకపోతే ఆయన నవ్వుతూ తనవైపెందుకు చూస్తారు?" ఇందిర చెక్కిళ్లు రక్తవర్ణం దాల్చాయి.

వాళ్లిద్దరూ బస్సుస్టాండులో ఆగకుండా ముందుకు నడిచారు. ఇందిరకు నిరాశ కలిగింది. క్షణకాలం ఏమి చేయడానికీ తోచక నిలబడి పోయింది. తరువాత ముందుకు నడిచింది.

వాళ్లిద్దరూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ మెల్లగా నడుస్తూ, చివరి బస్స్టాపు చేరేలోగా చీకటి పడింది. దారి పొడుగునా కృష్ణారావును తిట్టు కుంటూనే వుంది ఇందిర తన మనస్సులో. రాములవారి గుడిదగ్గర ఆగారు వాళ్లిద్దరూ. వాళ్లు ఏమిటేమిటో మాట్లాడుకుంటున్నారు. ఇందిర ఇదంతా గమనిస్తూనే వుంది.

'బై బై' అనేసి కృష్ణమూర్తి బయలుదేరాడు. కృష్ణారావు ఎడంవైపుకు తిరిగాడు. సందు మలుపు తిరిగేవరకూ అక్కడే ఉండి, కృష్ణమూర్తి వెళ్లుతున్న వైపు గబగబా నడిచింది ఇందిర.

గేటు తెరుచుకుని కృష్ణమూర్తి లోపలి కెళ్లడం చూసింది. వెంటనే వచ్చి కాంపౌండు గోడదగ్గర ఆగింది. లోపలి కెళ్లడానికి ఆమె కాళ్లు ముందుకు సాగలేదు.

"ఒకవేళ తిరస్కరించితే?"—గుండె దడదడలాడింది.

కృష్ణమూర్తి లోపలికెళ్తూ వుండగా, ఎదురుగా సోఫాలో కూర్చుని అల్లుకుంటూ వున్న స్త్రీమూర్తి కనుపించింది ఇందిరకు. గుండె ఆగిపోయినంత పనయిందామెకు.

కృష్ణమూర్తి మెట్లెక్కి లోపలికెళ్తున్నాడు. 'బహుశా చెల్లెలేమో!' తన మనసుకు తానే సమాధానం చెప్పుకుంది ఇందిర.

కృష్ణమూర్తి లోపలి కెళ్లగానే 'ఈజ్ ఇట్ యు?' అన్న కోమల కంఠం వినిపించింది ఇందిరకు. కృష్ణమూర్తి నవ్వుతూ వెళ్లి, 'ఎస్ శాంతా, నేనేనని నీ కెలా తెలిసింది?' అని ఆమె జుత్తు నిమిరాడు. శాంత తన పల్చని పెదవులతో మందహాసంచేస్తూ, తల పైకెత్తి "మీ అడుగుల చప్పుడు నాకు తెలియదా?" అంది. కృష్ణమూర్తి వంగి ఆమె పెదవులను ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. అది చూసి ఇందిరకు తన కాళ్ల క్రింద భూమి కంపించినట్టయింది. ఆమెకు అక్కడ నిల్చే బుద్ధికాలేదు. పిచ్చిదానిలా పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి ఇంట్లో సోఫామీద కూలబడిపోయింది. ఎదురుగా ఆమెకు ప్రియమైన నోట్సు బుక్కు పడివుంది. కోపంతో దాన్ని విసిరేసింది. తనావేళ సగం వ్రాసి వదిలేసిన ఉత్తరం కనుపించగానే కోపంతో దానిని ముక్కలు ముక్కలుగా చింపేసింది.

ఆ రోజు ప్రేమతో వ్రాసిన ఉత్తరం ఈ రోజు చిత్రవధ గావించబడి నేలమీద పడివుంది. గదిలో ఇటూ అటూ పచార్లు చేయసాగింది.

భరించలేని కోపంతో పెన్ను తీసుకుని, నాలుగు వాక్యాలు వ్రాసింది.

"శ్రీ కృష్ణమూర్తి గారికి,

మీరు సభ్యత కలవారనుకున్నాను. మీరు వంచకులు. ఎంతమంది కాలేజీ యువతులను ఈ విధంగా మోసగించారో? ఇకముందైనా మీ భార్యకు అన్యాయం చేయకుండా వుండండి.

ఇట్లు,

"మీచే వంచితురాలైన, ఇందిర."

• • •

నాలుగైదు రోజులు ఇందిర కాలేజీకి వెళ్ల లేదు. 'ఖర్మంచాలక తను వ్రాసిన ఉత్తరం ప్రిన్సిపాలుకు చూపిస్తే తన గతేమిటి?' అన్న భయం పట్టుకుందామెకు. రెండు రోజులు అరుణ వచ్చి పిలిచినా "నాకు వంట్లో బాగుండటం లేదు—నేను రాను" అని తప్పించుకుంది.

జారిపడిన ఊలు ఉండ

అయిదవ రోజు అరుణ వచ్చి, "ఇందూ! ఇదిగో చూడు. నేనేం తెచ్చానో...!" అని చేతిలో వున్న కవరు చూపించింది. "పాపం! కృష్ణమూర్తిగారు నిన్ను ఎంతో అడిగారు. చివరికి ఈ వేళ ఈ ఉత్తరం యిచ్చి నీ కిమ్మన్నారు. నీకోసం నేను హంస నవ్వార్సి వచ్చిందికదా!..." అంటూ ఆ కవరు ఆమె చేతి కిచ్చింది. కాని దాన్ని విప్పిచూడ బుద్ధికాలేదు ఇందిరకు.

"ఊ.... ఇంకేమిటి, అదే 'అవ్వా గివ్వా' అంటూ వ్రాశారేమో! ఆయనకు వేరే పనేముంది?" అంది.

"ఓహో....నా దగ్గరేమీ తెలియని వంగనాచిలా నటిస్తావేం?" అంటూ ఆ ఉత్తరం లాక్కుని తనే చదివింది అరుణ. కాని చదువుతూంటే ఆమెకు చాలా ఆశ్చర్యం కలిగింది.

"ఎవరూ ఈ శాంత? నీకు సోదరిట? ఆ... రేపు సాయంకాలం వాళ్లింటికి 'టీ'కి పోవాలిట. ఈ కొత్తస్నేహం ఎప్పుడుచేశావ్ నాకు తెలియకుండా? నేనేమో కృష్ణమూర్తిగారి ఆహ్వానమనుకున్నాను" అంది అరుణ.

ఇందిరకు ఆ రోజు తను పడ్డ అవస్థ అంతా అరుణతో చెప్పాలనిపించింది. కాని చెప్పలేక పోయింది.

"ఏమో నాకూ అంతబాగా తెలియదు. మళ్లీ పిలవడానికి వస్తారేమో! నువ్వుకూడా రా!" అంది ఇందిర ఎటువైపో చూస్తూ.

"ఒకరిని పిలిస్తే ఇద్దరెందుకు? నేను రాను. అంత పరిచయం లేనివాళ్లు ఎలా పిలుస్తారూ అంట?"

ఇందిర మౌనంగా వుండిపోయింది. ఆమె మనసు అటూ ఇటూ వూగిసలాడుతోంది.

"ఎందుకో నాలుగు రోజులనుండి మారిపోయావుఇందిరా...రేపుకృష్ణమూర్తితోచెప్పి..." అని కళ్లు చిట్లించి, ఇందిర బుగ్గ గిల్లింది అరుణ. బుగ్గలు గిల్లినా అవి ఎరుపెక్కలేదు.

"ఏనాటికైనా తనే అన్నీ చెబుతుందిలే!" అని మనస్సులోఅనుకుని "నేను వెళ్తాను ఇందిరా!" అని వెళ్లిపోయింది అరుణ.

ఇందిర శాంత వ్రాసిన ఉత్తరం మళ్లీ చదువుకొంది. "తనెందుకు వాళ్లింటికి వెళ్లాలి? వెళ్లకపోతే? ఆమె మనసు కాసేపు అటూఇటూ వూగిసలాడింది."

శాంత ఆహ్వానాన్ని మన్నించకుండా ఉండలేక పోయింది. అంత ఆత్మీయత ఉందా ఉత్తరంలో.

"నీవు తప్పకుండా వస్తావని నాకు పూర్తిగా నమ్మక ముంది. నా సోదరి మనసు నాకు తెలీదా! తప్పకుండా వస్తావు కదూ!"

శూన్య దృష్టితో ఆ ఉత్తరాన్నే చూస్తూ కూర్చుంది ఇందిర.

• • •

మరునాడు సాయంకాలం బస్సుదిగి, కృష్ణమూర్తి యింటికి వెళ్లింది ఇందిర. ఎదురుగా ఇంటి వరండాలో తనకోసం ఎదురుచూస్తూ, పచార్లు చేస్తున్న కృష్ణమూర్తి కనుపించాడు. లోపలికెళ్లేసరికి ఆ రోజులాగే శాంత అల్లుతూ కూర్చుని వుంది. ఇందిర శాంత కెదురుగా వచ్చి కూర్చుంది. ఎదురుగుండా గోడమీద కృష్ణమూర్తి, శాంతల ఫోటో ఉంది. నీలికాంతితో మెరిసే శాంత కళ్లు చూసి అసూయకలిగింది ఇందిరకు. ఆ ఫోటోవైపే చూస్తూ కూర్చుంది.

"ఇందిరా, వచ్చావా? మన పరిచయం ఎప్పుడో అయింది" మందహాసంచేస్తూ అంది శాంత. దానికేమి జవాబు చెప్పాలో తెలీక వూరుకుంది ఇందిర.

'గంగాధరుడు' చిత్రం: కాందీబన్

"నాతో మాట్లాడ్డం ఇష్టంలేదా ఇందిరా?"

"అదేం లేదు" తలవంచుకునే జవాబిచ్చింది ఇందిర.

శాంత వంటావిడను పిలిచి 'టీ' తెమ్మని చెప్పింది. కాస్సేపటికి వంటావిడ 'టీ' తెచ్చి ఇద్దరికీ చెరో కప్పు యిచ్చింది. మౌనంగానే 'టీ' తాగారు. ఖాళీ కప్పును వంటావిడకు అందిస్తూ "మీ ఇల్లెక్కడ?" అని ప్రశ్నించింది శాంత ఇందిరను. ఇందిర చెప్పింది.

"మీదీవూరేనా?" మళ్లీ అడిగింది.

"అవును. మా నాన్నగారు ప్లీడరు."

"మాది విశాఖపట్టణం ఇందిరా. వారిది ఆ దగ్గరలోనే వున్న ఒక పల్లెటూరు. కాలేజీ చదువుకోసం విశాఖపట్టణం వచ్చి, మా ఇంటి ప్రక్కనే ఒక గదిలో అద్దెకుండేవారు. వారు ఎం.ఏ. చదువు తున్నప్పుడు, అంటే అయిదేళ్ల క్రిందట మా పెళ్లి జరిగింది." అని అల్లుతూనే చెప్పింది శాంత. ఆమె అల్లే విధానం ఇందిరకు వింతగా తోచింది. సంగీతానికి తాళలయబద్ధంగా అడుగులు వేసే నాట్యకత్తెలా, ఆమె చేతివ్రేళ్లు క్రమం తప్పకుండా ఆడుతున్నాయి.

"ఏమీ చేయకుండా ఉత్తినే కూర్చో బుద్దేయదు."

"పుస్తకాలు చదవ వచ్చుగా?"

"నేను బి.ఏ., లో ఉన్నప్పుడే ఆ భాగ్యం పోయింది." అంది శాంత దుఃఖంతో. క్రిందికి జారడానికి సిద్ధంగా వున్న కన్నీళ్లను తుడుచుకోవడానికి చెయ్యెత్తినప్పుడు, ఒళ్లో వున్న ఉలెన్ ఉండ దొర్లి క్రింద పడిపోయింది. శాంత వంగి చూడకుండా, చేత్తో తడుమసాగింది. అది ఆమె కాలిదగ్గరే పడివుంది. ఇందిర వంగి దానిని అందుకున్నది. కాని శాంత యింకా తడివి చూస్తూనే వుంది.

"కళ్లల్లో ఏమన్నా పడిందా?" అని గాభరాగా అడిగింది ఇందిర, వుండను ఆమె చేతిలో ఉంచుతూ. శాంత కళ్లల్లోంచి నీరు జారి, ఆమె చీరమీద పడి యింకిపోయింది.

"అవును. కొస్త ఒకసారి ఊదుతావా?" అంది శాంత కళ్లు తుడుచుకుని.

ఇందిర ఆమె ముఖాన్ని వెలుతురు వైపు తిప్పి పట్టుకుని వూదబోయింది. కాని ఒక్కసారిగా అదిరిపడి "ఇదేమిటి మీ కళ్లు తెల్లగా ఉన్నాయి?" అని అడిగింది.

"అవును. ఆ ఫోటోలోని కళ్లకూ, నాకళ్లకూ ఉండే తేడాచూసి అడుగుతున్నావుకదూ? ఫోటోలోని ఆ కళ్లకు కృత్రిమమైన రంగు లేదు. ఆ కళ్లను చూచే వారు నన్ను ప్రేమించింది. పెళ్లికి ముందు కొన్ని రోజులు విపరీతమైన తలపోటు వచ్చి, ఆ కళ్లలోని నీలిరంగు కరిగిపోయింది. అయినా నాలాంటి గుడ్డిదాన్ని పెళ్లిచేసుకున్నారు" ఆమె కంఠం కంపిస్తోంది.

"నా కళ్లల్లోని కాంతినే నీ కళ్లల్లో చూసినప్పుడు..." శాంత యింకా చెబుతూండగానే ఇందిర గబుక్కున "తెలిసిందిలే అక్కయ్యా!" అంది.

"వారిని క్షమించావా?"

"వారే నన్ను క్షమించాలి. నేను వారికి ఏమిటేమిటో వ్రాసి బాధపెట్టాను" అని శాంతను కౌగలించుకుంది ఇందిర.

కిటికీలోంచి చూస్తున్న కృష్ణమూర్తి కళ్లు తుడుచుకున్నాడు. ★